

AHMET BATMAN

BENİ
İÇİNDEN
SEV

Güzel hikâye çünkü içinde sen varsın.

DESTEK YAYINLARI: 900
EDEBİYAT: 265

AHMET BATMAN / BENİ İÇİNDEN SEV

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Aslı Bahşi
Kapak Tasarım: Şeyda Korkmaz
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Şubat 2018
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-364-5

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

BENİ İÇİNDEN SEV

Ahmet Batman'dan

*Bu kitapta yazan her şey hissedilmiştir.
Parmak uçları dahil...*

Dünya nüfusu hızla artmakta ve biz hâlâ karşılaşamadık, anlayacağın işler gün geçtikçe zorlaşıyor. Bu kadar insanın arasında sana rastlamam kolay olmayacak. Senin de beni bulman zor bir ihtimal tabii... Diyelim ki hiç karşılaşamadık, olabilir yani hayat bu sonuçta... Eğer öyle olursa her şeyi unut ve sadece şunu hatırla: Aşk bir kalp uzağında, ben bir kalp uzağındayım.

Ve bu hikâye bir kalp uzakta olanlara...

Başlangıç

Hayat...

Beş harf tek kelime ve uzunluğu ya da kısalığı hakkında fikir belirtemeyeceğiniz bir dünya yolculuğu...

Yalnız geldiğiniz ama sürekli olarak birilerine rastladığınız ve bu birilerinden bazılarını kendinize dahil ettiğiniz yolculuk...

Aşk...

Üç harf tek kelime ve karşılaştığınız anda benliğinizi yitirmenize dahi sebep olabilecek tutsaklık hali...

Sen kelimesi kadar harf sayısına sahip ve hayat kelimesinden iki harf noksan...

İki...

Burada bahsedilen sen ve benim dışında kalan her şeyin çok basit bir anlatımla ikimizin dışında kalması...

İrade, tutku ve biz olma hissiyatını içinde barındıran ve bunun dışında kimsenin karışamayacağı sevgi hali...

Beni içinden sev...

Üç kelime on dört harf, “seni seviyorum” gibi bir şey değil. Tam bir harf fazlası ve bir emir gibi algılanabilir söyleniş tarzına bağlı olarak...

Duyulan bir “seni seviyorum”un çok daha ötesinde sanki. Sadece bir harf fazla değil de yeni bir galaksi keşfetmiş gibi...

Kimse bilmesin çünkü dünya kirli, insanlar acımasız ve benim kalbim hâlâ çok masum...

Beni içinden sev...

Birinci Bölüm

*Aynı dünyanın yalnızlarıyız,
ta ki kalplerimiz birbirine rastlayana kadar.*

Jeologların edindiği kapsamlı ve geniş bilimsel kanıtlara dayanarak, Dünya'nın yaşının yaklaşık 4,54 milyar yıl olduğuna karar verilmiş. Dünya'nın geriye ne kadar ömrü kaldı bilmiyorum, kendi ömrüm hakkında da bir fikrim yok. Her şeyin bir an meselesi olduğunu kabul etmiş olarak yaşamıma devam ediyorum. Ne kadar an biriktirebilirim, kaç anımda mutlu, kaç anımda mutsuz olurum bilmiyorum. Tek bildiğim şey bazı anlara sahip olacağım ve o anlar dışında yaşadığım her şeyin sıradan olacağı...

Buraya kadar olan bölümle ilgilenmeni beklemiyorum. İlk bakışta bu yazdıklarım sıradan birer cümle gibi görünebilir. "Dünya'nın yaşından bana ne?" de diyebilirsin ama senin ilgilenmen gereken kısım tam olarak şurası: Böylesine yaşlı bir dünyanın belki ortasında belki de sonundayız. Ben bu durumla da pek ilgilenmiyorum. Biz seninle aynı dönemin çocuklarıyız ve benim kalbim sana denk geldi. Ben sana âşığım.

Ne kadar da sıradan bir durum baksana. İki insanın aynı anda karşılıklı olarak birbirine âşık olması ilginç olabilir ama bizim durumumuz çok normal. Bir insanın başka bir insana âşık olmasını her zaman anlamışımdır ama bunun denk gelmesi herkes için muhteşem bir rastlantı olabilir. Ve şu an en çok istediğim şey benim rastlantım olman...

Kendi kendinize konuşurken her Şey mekemeldir ama karşınızda aşık olduğunuz insan varsa sayısız kez yutkunabilir, aklınızdakini unutabilir, en olmadık cümleleri kurabilirsiniz. Kalp beynin işlevselliğini atış sayısıyla belirleyen bir organ. Çok heyecanlı olduğunuzda st düzey saçma cümleler kurabilir, her Şeyi bir anda mahvedebilirsiniz. Bu sadece bana değil tüm insanlığa has bir zellik. Kalbimin kırılacağından mı korkuyorum bilmiyorum ama susuyorum. Sahi insanın geçmişinde canı yanmışsa bu geleceğinde atacağı adımları etkiler mi onu da bilmiyorum.

Biraz aşkı biliyorum işte. İnsanı susturan ve hiç yok yere korkutan aşkı... Daha fazlasını öğrenmem için bana sen lazımsın. Soyadıma da adın lazım. Yakışır mı, sever misin bilmiyorum ama cesaret edip senin karşındayken de bunları söyleyeceğim günü heyecanla bekliyorum.

Hayatta hiçbir Şeyin benim istediğim Şekilde devam etmeyeceğini biliyorum, zaten bunu ben de istemem. Her Şeyi ynetebildiğimi dşndğimde bile sıkılıyorum. Bana beni değiştirecek, ansızın gelecek heyecanlar lazım. Evet, ansızın gelebilecek heyecanlara da, mutluluklara da, acılara da aığım. Kalbim alışkın zaten. Biraz da yorgun ama seninle bir ilgisi yok bu yorgunluğun... Hatta seninle ilgili olmasını ve kalbimi yoranın sen olmasını da çok isterdim. Benim kalbim çok başka Őeylerden yorgun, hepsini anlatacağım. Tabii dinlemek istersen...

“Yalnızlık dünyayı doldurmuş. Sevmek, bir insanı sevmekle başlar her Şey. Burada her Şey bir insanı sevmekle bitiyor” diyor Sait Faik ve ben her Şeyin seni sevdiğimde başlamasını istiyorum. Biten Şeyler bizden uzak olsun. Karşılaşmamız için koşullar uygun. Beni bekletmeyip ansızın

çıkıp gelmeni istiyorum. Ben sarılmayı özlemiş başını bir kadının göğüslerinde unutmaya hep özenmiş bir adamım. Beni bundan mahrum etme.

Jeologları da lütfen biraz da olsa ciddiye al. Dünya yaşlandı ve bizler de her geçen gün yaşlanıyoruz. Bir güneş daha batırmak istemiyorum sensiz. Sana tüm bunları anlatacağım gün gelene kadar gülümse. Bir gün sen ve ben değil de biz olduğumuzda batan güneşe gülümseriz ayrı geçen tüm günlerin inadına...

Benim Hikâyem...

Merhaba, ben Güçlü Soykan. İki kelimeyi bir araya getiremeyen, korktuğunda kekelemeye başlayan, insanlara uzak ama doğayla iç içe bir adamım. Kendimi anlamak konusunda derin bir yorgunluğum mevcut. Hayata bakarken endişeli ama aşka bakarken tarifsiz bir rahatlığım var. Birinin beni sevmesini mi bekliyorum yoksa sevdiğim insana güvenmek mi istiyorum onu da bilmiyorum. Tek bildiğim sonunda aşkı bulacağım çünkü kalbim bunu istiyor.

Sahi herkesin bir içsesi vardır değil mi? Zaman zaman konuştuğu hatta tartıştığı, bazen de lafın lafı açtığı bir içses. Sizinki nasıl bilmiyorum ama benimki benimle saatlerce konuşabilir. Öyle ki suyuma attığım çubuk tarçına bile karıştığı oluyor. Durum böyleyken birine güvenmek haliyle zorlaşıyor çünkü içsesimin de her konuda bir fikri var. Neden bu kadar yüzüstü olduğunu bilmiyorum. Bu hayatın sahibiymiş gibi davranmasını da anlamıyorum ama onu seviyorum. Onsuz çok yalnızım.

İnsan geceleri kendi halinde kaldığında ve yaralarını sarmak istediğinde kimden bant isteyebilir ki? Öyle sahte

yaraları sormuyorum. Bildiğiniz gerçek yaralardan bahsediyorum. Hani şu güvenip de kimseye söyleyemediğiniz yaralar. Öyle yaralarım yok demeyin. Herkesin sadece kendine anlattığı yaraları vardır. Bazen koz olarak kullanmasınlar diye anlatmayız, bazen de gerçekten güvenmediğimiz için kimseyle paylaşmayız. İşte asıl yara budur. İnsanın en içine sakladığı... Diğerleri paylaşılabilir kadar sahte...

Yaranı küçümsediğimi düşünme, sadece şunu düşün ve haksız bulursan beni, kızabilirsin... Yarana bant olacağını düşündüğün kim seni tedavi edebildi? Her seferinde kendi doktorun kendin olmadın mı? Sen olmadıysan bile bu hayatta yaralarını anlatmaktan korkan insanlar var. Onlardan biri de benim.

İstersen en başa dönelim. Hikâyemin yazıldığı güne... Her şeyden habersiz dünyaya geldiğim o ana...

Aydın, 1984...

Hikâyeniz siz doğduğunuz zaman değil çok daha öncesinde yazılır. Dünyayı henüz görmeden hem de... Yaşanacak ne var bilmezsiniz, nasıl yollardan geçeceğinizi, hayatın size neler getireceğini tahmin bile edemezsiniz. Güç insanın içindedir derler, benimse hayatımın içinde saklı...

– Günay Bey, bunu nasıl söylesem bilmiyorum ama ikizlerden birini yoğun bakıma aldık.

– Bu ne demek şimdi?

– Anne karnında organları yer değiştirmiş ve ciğerlerinde küçülme tespit ettik. Yarın sabah bebeğe tekrar bakılacak ameliyat için.

– O daha minicik.

O gün babam en son bu cümleyi kurmuş. “O daha minicik.” Sonra bütün akşam yoğun bakım ünitesinde beklemiş. Doğumun ardından sadece babam görmüş beni, o da sadece bir kere... O gün bana ismimi vermiş. Güçlü. İkizim için her şey yolunda gidiyormuş. Babam onunla birlikte hayata tutunmamı istemiş ve ona da Güneş adını vermiş. Evet ikiz

olmamıza rağmen bana inatla ağabey diyen bir kız kardeşim var. Hayatıma doğan bir güneş...

O sabah ameliyat olmuşum ve organlarımla yeri düzeltilmiş ama ciğerlerim gelişemediği için küçük kalmış. Doğduktan tam beş gün sonra gözlerimi açmışım. Dokuz gün sonra ise ilk kez gülümsemişim. Yirmi birinci günün sonunda ise yoğun bakımdan çıkıp evime gelmişim. Ve asıl hikâye de o günden sonra başlamış.

Her gün yüz binlerce insanın doğduğu bu hayatın o yılının hediyelerinden biri de benim. Sanırım dünyanın en özgüvensiz insanlarından biriyim. Yaşantımın bu şekilde gelişmesinde elbette hayatımdaki insanların rolü büyük. Şartları siz belirleyemezsiniz ya da şöyle söylemek daha doğru olacaktır, belirlediğiniz şartların devamlılığını sağlayamazsınız. Hayat sürekli bir değişim içindedir. Sizi ve çevrenizi olumlu ya da olumsuz şekilde etkileyebilecek sayısız değişken mevcuttur.

Peki hangisine denk geldiğinizde kendinizi daha kötü hissedersiniz, hiç düşündünüz mü? Muhtemelen düşünmemişsinizdir. İnsanlar olabilecek kötü senaryolar üzerinden pek vakit kaybetmezler. İyi ve güzel olabilecek şeyler üzerinden giderler. Hayat buna nereye kadar müsaade eder bilinmez. Muhteşem bir aileniz varken bir anda her şey tersine dönebilir. Nefes alıp verişiniz değişebilir, ciğerleriniz daha da küçülebilir ama yine de dimdik durmayı başarabilirsiniz çünkü bir kardeşiniz vardır. Canınızın diğer yarısı, belki de ciğerlerinizi feda ettiğiniz...

Yıllar hızlanır ve hayat geride kalanları hiç yaşamamışçasına tüm tazeliğiyle devam eder... Benim dönüm noktam tam on yaşındayken oldu.

– Hazır mıyız çocuklar?

– Ben hazırım ama Güneş Hanım bugün çıkar mı bilmiyorum.

– Geliyorum ağabey ya.

– Sen hep bana ağabey mi diyeceksin? Anne bu benden önce doğmadı mı?

– Hayır Güçlü. Sürekli bunu soruyorsun. Sen önce doğdun. Hem de tam iki dakika önce... Sana ağabey demesinde bir mahsur göremiyorum.

– İyi o zaman, artık bir şey demeyeceğim. Ağabeyliği kabul ediyorum.

– Canım ağabeyim.

– Hadi ama çıkalım.

– Tamam anne geldim.

– Siz geçin arabaya, kapıyı kilitleyip geliyorum.

Güneş arabanın radyosuyla oynuyordu. Ben de bagaja bakıyordum. Futbol topumu göremeyince hemen annemin yanına koştum ama annem yerde yığılmış yatıyordu. O gün üçümüz birlikte vakit geçirmek için ormana gidecektik, babam da şirkete uğrayıp yanımıza gelecekti ama olmadı. Güneş ile birlikte endişe içinde annemin başında beklemeye başladık. Güneş ağlamaya başlayınca annem yavaş yavaş gözlerini açtı... O gün annem doktora gitti. Doktor sıcaklarla ilgili bir baygınlık olabileceğini söylemiş. Annem de bu durumu pek önemsemedi sanırım... Aradan geçen iki ay içerisinde bu bayılmalar tekrarlanınca annem tedavi görmek üzere hastaneye yattı.

Adım kadar güçlü olamamıştım bu olanlar karşısında... Çaresizlik insanın nefes aldığı her an hissedebileceği bir şey.

Varlığınız öylesine size ait değil ki, başınıza gelecek bir şeyi asla ölçemiyorsunuz. Durum sağlıksa hepten çaresiz kalabiliyorsunuz. Tıpkı annemin durumunda babamın yaşadığı çaresizlik gibi...

Annemin hastanede olduğu süre zarfında o mutlu aile bir anda bölünmeye başladı. Babanız annenizi çok seviyorsa, onun başına bir şey geldiğinde her şeyden vazgeçebiliyor, bazen evlatlarından bile...

– Ben de hastaneye geleceğim.

– Kızım annen henüz yeterince iyileşmedi. Daha sonra...

– Bana ne! Annemi görmek istiyorum.

– Olmaz dedim.

– Bana ne!

– Yeter ama şımarıklık yapma. Annen iyileşince gelecek.

– Tamam baba tamam, bağırma kardeşime.

– Güçlü, kardeşinle konuş oğlum.

– Tamam baba, sen sakin ol. Biz bekleriz ama annemizi özledik.

– Ben de özledim... Az kaldı, sabredelim...

Dört ay sonra annemi kaybettik. Sabredip beklediğimiz şeyin annemin ölümü olacağı asla aklımızdan geçmemişti. Hayat sizi şaşırtabilir ama şaşırttığı her şeye alıştırtabilir de...

Katıldığım ilk cenaze annemin cenazesi oldu. Hiç kalabalık yoktu. Sanki acele bir ölüm gibiydi. Elimde kardeşimin eli vardı ve üzerimizde babamızın gölgesi... Yanaklarımda tuzlu sular... Hiç ağlamadığım kadar ağladım o gün ve daha sonraki günler... Sanki her gün dizimin üzerine düşüyordum.